

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 18 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 48

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΥΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 386.)

Ὁ Μοῦ ἐτραγουδοῦσε πολὺ ἄσχημα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν το ἤξευρεν, ἠὲ χαριστεῖτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς νὰ εἶχε φωνὴν σειρήνος. Σφυρίζων λοιπὸν καὶ τραγουδῶν, εὐρέθη καὶ πάλιν χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Τότε αὐτὸς ὁ κακὸς, ἀνοίξε τὸν σάκκον, ἐπέταξε τὰ γλυκίσματα, καὶ ἔβαλε μέσα μερικὰς πέτρας στρογγυλὰς καὶ πράσινες, ἀπὸ αὐτὰς ποὺ εὐρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον ἀφθόνως. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνόησε τίποτε, ἕως ὅτου τὸν ἔφθασε καὶ πάλιν ὁ Πάπ, μετὰ τὴν ψυχὴν πλήρη μοχθηρὰς ἐλπίδος...

Ἐσυλλογίζετο, ὅτι γρήγορα θὰ ἐφοροῦσε καὶ αὐτὸς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ὅτι τότε θὰ ἐκλειεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν τὴν βασίλισσαν Μίναν, τὴν ὁποίαν ἐμίσει, καὶ ὅτι θὰ παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τὰ γελοῖα ἐκεῖνα στρατιωτάκια, ποῦ τοῦ ἐπεύραζαν τὰ νεῦρα. Τὸ πρόσωπόν του ἐμειδία, ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο τὰ καταχθόνια αὐτά, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐστράφη, εἶδε τὸ μειδιάμα του.

— Ὁ χρυσὸς μου ὁ ἀδελφοῦλης! ἐσκέφθη μετὰ συγκίνησιν φαίνεται χαρούμενος σὰν ἐμέ!

Ἐν τούτοις τὸ μονοπάτι ἐτελείωσε, καὶ ὁ κρατὴρ ἐφάνη στρογγυλὸς, κίτρινος εἰς τὰ χεῖλη ὡς κρόκος, ἀλλὰ κατὰ μαυρὸς ὡς ἀσβόλη, ὅταν ἐσκυπτε κανεὶς καὶ ἐβλεπε τὸ βάθος του. Φοβερά γαυγίσματα, ὑπόκωφα, ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸν κρατὴρα.

— Εἶνε τὰ σκυλιά, ποῦ φυλάττουν τὸ παλάτι τοῦ θεοῦ, εἶπεν ὁ Μοῦ. Δ' ἐν ἔχῳ νὰ φοβηθῶ τίποτε, γιατί ξέρω ὅτι τὰ γλυκίσματα θὰ τοὺς κλείσουν τὸ στόμα... Ἀ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξέχασα τὸ μαχαίρι μου. Δάνεισέ μου, ἀδελφέ, τὸ δικό σου, μήπως τύχη καὶ ἀπαντήσω κανένα θηρίο.

Ὁ πρίγκιψ Πάπ πολὺ εὐχαρίστως θὰ τῷ ἤρνετο αὐτὸ τὸ ὅπλον, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει καμμίαν πρόφασιν καὶ ἠναγκάσθη νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

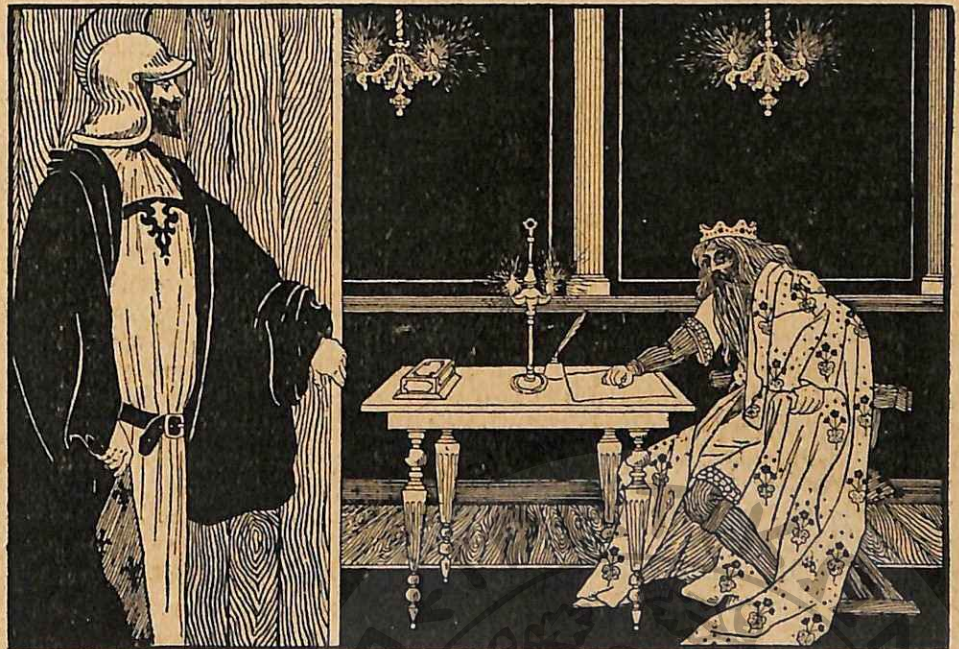
Ἐπειτα ἐξεδίπλωσε γρήγορα-γρήγορα

τὴν κλίμακα, διὰ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι τὸ ἕνα σκαλοπάτι ἦτο σχεδὸν κομμένον, καὶ τὴν ἐκρέμασε μόνος του ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος μετὰ τὰς σιδηρὰς τῆς ἀρπάγας.

— Ἐτοίμα ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦ. Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, ποῦ μ' ἐβοήθησες. Φίλησέ με καὶ περίμενε. Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπιστρέψω τὸ γρηγορώτερον, διότι ἀνυπομονῶ νὰ σε κάμω νὰ συμμερι-

σαν μεγάλα σὰν γαϊδουρινά· ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τῆς πτώσεως ποῦ ἐπερίμενε, καὶ ἐξάρωσε τὸ μέτωπον. καὶ τὰ φρύδια τοῦ ἐσηκώθησαν ὡς τρίχες γάτας θυμωμένης. Ἐν τούτοις τῷ ἔμενεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ ἐσπαράσσετο ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐμαίνοντο, ὅταν ἀντὶ γλυκισμάτων θὰ τοὺς ἐρριπτε πέτρας.

Ὁ Μοῦ, φθάσας εἰς τὸ μέσον τῆς

«Πλησίασε, καὶ εἰπέ μου πῶς κατάρθωσες νὰ μαγεύσῃς τοὺς σκύλους μου.» (Σελ. 394, στ. α')

σθῆς τὴν χαρὰν μου. Τώρα, δός μου τὸ σάκκο μετὰ τὰ γλυκίσματα. Ἔτσι. Καλὴν ἀντάμωσιν!

Ταῦτα λέγων, ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ καταβαίνει τὴν κλίμακα· ἀλλ' εἶχε τὴν σὴν βίαν νὰ φθάσῃ κάτω, ὥστε πρῶτα ἐπάτησε τὸ δεύτερον σκαλοπάτι, ὕστερα τὸ τέταρτον, ὕστερα τὸ ἕκτον, καὶ οὕτω καθεξῆς ὅλα τὰ ζυγὰ σκαλοπάτια· καὶ ἐπειδὴ τὸ κομμένον ἀπὸ τὸν κακὸν Πάπ ἔτυχε νὰ εἶνε τὸ δέκατον ἑβδομον, ὁ βασιλεὺς δὲν το μετεχειρίσθη καὶ δὲν διέτρεξε κανένα κίνδυνον. Ὁ Πρίγκιψ ἀπὸ πᾶν εἶχε τεντώσῃ ταῦτιά του, ποῦ ἡ-

κλίμακος καὶ ἀκούων τὰ γαυγίσματα ὁλονέν ἀπειλητικώτερα καθόσον ἐπροχώρει εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ κρατῆρος, ἐχῶσε τὸ χεῖρ τοῦ εἰς τὸν σάκκον, ἐπῆρε τὴν πρώτην πέτραν.— μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε ὅτι εἶνε γλυκίσμα, καὶ τὴν ἐρριψε κάτω εἰς τὸ κενόν. Τρομερὰ κραυγὴ ἀνῆλθε μέχρι τοῦ χείλους τοῦ κρατῆρος, μέχρι τοῦ Πάπ. Ἡ πέτρα εἶχε σπάσῃ τὸ κεφάλι ἐνδὸς σκύλου, ὁ ὁποῖος ἐσφοφύετο. Ὁ Μοῦ, νομίσας ὅτι οἱ σκύλοι κάτω διεφίλοντο τὸ ριφθὲν γλυκίσμα καὶ ἐμάχοντο ποῖος νὰ το πρωτοπάρῃ, ἐρριψεν ἀμέσως, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ

έξ, και καθεμία πέτρα έσκότωνεν από έ-
να σκύλον, εις τρόπον ώστε, όταν ο βα-
σιλεύς έφθασε κάτω, έδε και τους έξ
σκύλους έξηλωμένους επί του εδά-
φους, ένόμισε δε ότι έκοιμώντο, άφ' ου
έχόρτασαν φιστίκι.

— Εύλογημένος να είνε ο μάγος, εί-
πε με τον νούν του, πού μου έδωσε το
μαγικόν φίλτρον διά ναποκοιμίσω τους
σκληροτέρους έχθρους της έπιχειρή-
σεώς μου!

Ο Μοϋ είσηλθε τότε εις στενόν υπό-
γειον διάδρομον. ο οποίος τον έφερε κατ'
εϋθείαν εις θύραν μαύρην, επί της οποίας
έστίλβε χάλκινον ρόπτρον. Ο βασιλεύς
έκτύπησε το ρόπτρον, και άμέσως ή θύρα
ήνοιξε μόνη της. Ο Σάρ, γέρων γιγαν-
τώσμος με δψιν ειρηνικήν, έγραφεν επί
βαρείας άργυράς τραπέζης, έν τω μέσω
θαλάμου καταφώτου. Ο Μοϋ όλίγον έ-
λειψε να έκάλη κραυγήν θαυμασμού
τόσον ήτο μαγική ή υπόγειος έκείνη φω-
τογυσία! Φαντασθήτε ότι οι έν λαμπρού
χάλυβος τοίχοι ήσαν έξ ολοκληρώου σκε-
πασμένοι με πυρολαμπιδας, ο φωσφορι-
σμός των οποίων, άντανανκλώμενος και
πολυπλασιαζόμενος έπ' άπειρον διά του
πατώματος, του θόλου, των τοίχων, —τά
όποια ήσαν όλα καθρέπται μετάλλιναι.—
έγέμιζε τον θάλαμον με λάμψιν όνειρώ-
δη. Έκτός τούτου, έφειγγαν και λυχνίαι
πολυπληθείς.

— Τί με θέλεις; άνέκραξεν ο θεός,
αποθέτων την γραρίδα του και έν πρώ-
τοις, ποίος είσαι σύ ο άφροδος, ο όποιος
έτόλμησες νάψηφήςτης τόσους κινδύνους,
και να καταβής εις τον κρατήρα μου;

— Θεε παντοδύναμε, απεκριθή ο Μοϋ
υποκλινόμενος έως εδάφους, είμαι ο βα-
σιλεύς της Σελήνης, δέν έχω υίόν, και
έρχομαι να ίκετεύσω την Παντοδυναμίαν
σου να μοι χορηγήση ένα, διά να παρη-
γορηθώ κ' έγώ εις το γήρας μου, το
όποιον πλησιάζει, και δια νάφρω, μετά
τον θάνατόν μου, αγαθόν βασιλέα εις τους
υπηκόους μου.

Ταυτα ελέχθησαν με τόσην ειλικρίνει-
αν και ευλάβειαν, ώστε ο θεός Σάρ, ο
όποιος άλλωςτε έπληττε φοβερά εις το
υπόγειόν του, όπου κανείς σκεδόν δέν
έσκέφθη ποτέ να κατέλθη, —ο θεός Σάρ
έμειδίασε και τή είπε:

— Πλησίασε, και είπέ μου πως κα-
τώρθωσες να μαγεύσης τους σκύλους
μου.

— Ο σοφός Μάγος, ο όποιος κατοί-
κει πλησίον του παλατιού, μου έδωσε κά-
τι γλυκίσματα από φιστίκι, διά τα όποια,
καθώς μου είπεν, οι σκύλοι σου τρελ-
λαίνονται. Τα έφαγαν, άπεκοιμήθησαν και
μου άφησαν τον δρόμον ελεύθερον διά να
έλθω έως εδω.

— Πολύ καλά, ευγε, είπεν ο θεός,
εϋμενέστατος. Άγαπή τους σκύλους μου,
οι όποιοι είνε φύλακες γενναίοι, και άφ'

ου κατώρθωσες να τους έξευμενίσης με
τα δώρα σου, θα σοι χορηγήσω, ότι ζη-
τείς.

Ο βασιλεύς ήπλωνεν ήδη τας χει-
ρας, έτοιμος να δεχθή το ποθητόν παι-
διόν, άλλ' ο Σάρ ήνοιξε συρτάριον, έπη-
ρεν άμύγδαλον, σκεπασμένον άκόμη με
τον πράσινον φλοιόν του, και το έτεινε
πρός τον βασιλέα, λέγων:

— Φύτευσε το εις το θερμοκήπιόν σου
και πότιζέ το καθημέραν. "Υστερ' από
πέντε ή έξι μήνας θα φυτρώσῃ, έπειτα θα
κάμῃ άνθος, και έπειτα το άνθος θα γί-
νη καρπός. Άρα ο καρπός αυτός ώριμά-
σῃ, θα σχισθῇ, και θα εύρης μέσα το παι-
διόν, πού ποθείς τόσον διακαώς.

Ο βασιλεύς έκρυψε το πολύτιμον ά-
μύγδαλον εις τον κόλπον του, και έση-
κώθη διά να φύγῃ.

— Πώς φεύγεις; είπεν ο Σάρ. Μετ'-
νε όλίγον διά να με διασκεδάσης. Είξέ-
ρεις τίποτε νέον, τερπνόν και περιέργον;

— Ω, είπεν ο βασιλεύς, δέν αναγι-
νώσκω έφημερίδας και δέν ήξεύρω τίποτε
ένδιαφέρον. Άν αγαπῃς όμως την μου-
σικήν, είμπορώ να σου σφυρίξω έν έμβα-
τήριον, πού μου άρέσει πολύ.

Και ο Μοϋ ήρχισε την πρώτην στρο-
φήν «Μαϋρ' είνε ή νύχτα 'ετα βουνά...»
— άλλ' ο θεός τον έξώρκεσε να παύσῃ,
τόσον ή μουσική έκείνη του έσπάρασε
ταυτιά.

— Καλλίτερα να συνομιλήσωμεν, είπε.

— Επείτρεψε, θεε παντοδύναμε, εις
τον πιστόν σου δούλον να σοι είπῃ ταυτα:
έχω να κάμω μακρόν δρόμον έως να
φθάσω εις το θερμοκήπιον, το όποιον
θα δεχθῇ το πολύτιμον άμύγδαλον. Φο-
βοῦμαι μήπως ξερανηθῇ, αν άργήσω πο-
λύ, και σε ίκετεύω να δεχθῇς τον άπο-
χειρετισμόν μου. Άν σου άρέσῃ ή συν-
τροφία μου, ευχαρίστως έρχομαι μίαν από
αυτας τας ήμέρας, δια να συνομιλήσω-
μεν. Άλλα σήμερα...

Ο θεός, φιλόφρων πάντοτε, έδωσε την
άδειαν, και ο Μοϋ, με βαθυτάτα υπο-
κλίσεις και θερμούς λόγους ευγνωμοσύ-
νης, έξήλθεν από τον υπόγειον θάλαμον.
Όταν έφθασεν εις το μέρος, όπου τον
άνέμεναν ή κλίμαξ, έσυλλογίσθη ότι ο υ-
πνος έκείνος των σκύλων ήτο πολύ βα-
θύς και άφύσικος, έσκυψε να ιδῇ τί συμ-
βαίνει, και ανεκάλυπεν ότι όλοι είχαν τα
κεφάλια σπασμένα. Έκπληκτος άλλά και
φοβισμένος διά το δυστύχημα αυτό, ήρχι-
σε νάναρριχάται ταχύς. Ενόμιζε ότι οι
πόδες του έκαμαν πτερά τόσον φόβον είχε
Και έπερνε πλέον τα σκαλοπάτια έχι
ανά δύο, άλλά ανά τρία και ανά τέσσαρα.
Το δέκατον έβδομον μόλις το ήγγισε,
χωρίς να πατήσῃ διόλου. Ωρισμένως, υπό
εϋτυχῇ άστέρα έγεννήθη αυτός ο βασι-
λεύς της Σελήνης!

Όταν έφθασεν επί τέλους εις τα χει-
λη του κρατήρος, ο Μοϋ έπαρξενέσθη
πολύ, μή εύρων έκεί τον Πάπ. Έσκέφθη
ότι ο άδελφός του θα είχε βαρυνθῇ να τον
περιμένῃ, —διότι είχε μείνῃ με τον Σάρ
πολύ περισσότερο άφ' όσον είχε προεί-
πη, —και ότι ο νεαρός πρίγκιψ θα έπέ-
στρεφεν εις τα άνάκτορα.

Πραγματικώς, ο πρίγκιψ Πάπ είχε
έπιστρέψῃ εις τάνάκτορα των βασιλείων
της Σελήνης, άλλ' είχαν έπιστρέψῃ ως
κύριος και βασιλεύς, αναγγέλλον ότι ο
Μοϋ έπεσε τάχα εις βάραθρον όπου λύκοι
πεινασμένοι τον κατέφαγον. Οι αὐλικοί,
καίτοι θρηνοῦντες τον θάνατον του βασι-
λέως, τον όποιον ήγάπων όλοι, δέν ήμ-
πόρσαν να μη αναγνωρίσουν ως διάδοχόν
του τον Πάπ, ο όποιος άνεκηρύχθη βα-
σιλεύς.

Μόλις άνήλθε τον θρόνον ο κακός
Πάπ, άμέσως διέταξε νάλυσσοδέσουν την
βασιλίσσαν και να την ρίψουν εις φυλα-
κήν.

Η δευτέρα του διαταγή ήτο αυτή:
— Βάλετε όλους τους στρατιώτας εις
την μέσην της αὐλῆς του Παλατιού, τους
άξιωματικούς από κάτω, τα όπλα από
πάνω, και άς καοῦν μέχρι του τελευ-
ταίου. Είπα!

Κατόπιν έβγήκεν εις τον έξώστην
του ύπ' αριθμόν 212 παραθύρου, διότι
είχεν ήδη νυκτώσῃ, και περιέφερε βλέμ-
ματα δεσπότου άνα τα συμπλέγματα των
αὐλικῶν, οι όποιοι έθρήνουν βλέποντες
τας προετοιμασίας τοιούτου ολοκαυώ-
ματος.

Ο βασιλεύς Μοϋ, βαδίζων έν σπουδή,
έφθασεν ένώπιον των ανακτόρων του. Έ-
φοβείτο άκόμη μήπως τον κατεδίωκεν ή
όργη του θεού Σάρ, και κάθε στιγμὴν
έσυλλογίετο: «Πού να είνε ο Πάπ;»
'Αλλ' όταν είδε την μεγάλην πυράν, της
οποίας αι φλόγες άνήρχοντο μέχρι της
κωνοειδούς στεγῆς και οι σπινθήρες έξε-
πέμποντο άπειροί προς τον ουρανόν, έν
ψ οι κυανοί λίθοι των τοίχων έφαινότο
αμαυρότεροι και οι άδάμαντες των τρι-
ακωσίων έξηναπέντε παραθύρων έπολυ-
πλασίαζον διά της άντανανκλάσεως την
φρίκην της αίματηράς λάμψεως. —ο Μοϋ
ένόμισεν ότι όνειρεύεται, και έστάθη άκί-
νητος, άνίκανος να προχωρήσῃ βήμα...

Την στιγμὴν έκείνην εις των αὐλικῶν
τον ανεγνώρισε και άνέκραξε:

— Να ο βασιλεύς Μοϋ!.. Να ο βα-
σιλεύς Μοϋ, πού δέν άπέθανεν θάνατος
εις τον άρπαγα του θρόνου του! θάνα-
τος εις τον δήμιον των καλῶν μας στρα-
τιωτῶν!

Και ο λαός, έφορμήσας κατά του Πάπ,
πελιδνοῦ έκ της λύσεως και της όργῆς,
τον έρριπεν εις την πυράν. Η φλόξ έ-
κράκισε, καταπνίξασα τας τελευταίας
κραυγάς του κακούργου, και ή μοχθηρά
ψυχὴ του άπῆλθεν εις δίνην καπνοῦ με-
λανοῦ.

Όταν ο βασιλεύς έμαθε τα κατά την
προδοσίαν του άδελφού του, έμάντευσε
και τα άλλα του εγκλήματα και έπεδο-
κίμασε την υπό του λαοῦ έπιβληθείσαν
εις αὐτόν τιμωρίαν. Τότε τον άνευ-
σφημισαν και τῷ έξήτησαν πληροφορίας
περί του ταξιδίου του. Ο Μοϋ διηγήθη
τας περιπετείας του, τοποθετῶν συγχρό-
νως το πολύτιμον άμύγδαλον έντός μεγα-
λοπρεποῦς άγγείου, το όποιον έπληρώθη
κατόπι με καλόν γῶμα, — πρῶγμα πολ-
υσπάνιον εις την Σελήνην. Ηδη ο βα-
σιλεύς το έπότιζε με άγάπην, όταν έ-
ξαφνα:

— Μα πού είνε ή βασιλίσσα; ήρώ-
τησε, διακρίπων το πότισμα.

— Ο Πάπ την έφυλάκισε, διότι την
έμισούσε. Θέλετε να την ελευθερώσωμεν;

— Μα... δέν είνε βία... όχι! είπεν
ο βασιλεύς. Είνε πολύ πεισματάρη. Άς
την άφίσωμεν όλίγον καιρόν εις την φυ-
λακήν. Ίσως θα διορθωθῇ και θα γίνῃ
γλυκυτέρα, όπως τα άχλάδια έκείνα τα
τόσον σκληρά και στυφά επάνω εις το
δένδρον, πού γίνονται μαλακά και γλυ-
κά, όταν σταθούν όλίγον καιρόν εις το
υπόγειον...

... Έν τούτοις, ως είχαν εῖπῃ ο θεός
Σάρ, το άμύγδαλον έφύτρωσε. Μετ' όλί-
γον έκαμεν άνθος, έπειτα το άνθος έγινε
καρπός, και όταν ώρίμασεν, έσχίσθη μό-
νος του, και εύρον μέσα έξηλωμένον τον
μικρόν βασιλόπαιδα. Ο Μοϋ έχάρη τό-
σον πολύ, ώστε άφ' ου κατεφίλητε με
στοργήν τον υιόν του, διέταξεν αύθωρεί
νάποφυλακίσουν την βασιλίσσαν.

Η Μίνα έξήλθε γλυκυέα και εύπει-
θής Είχεν άφίσῃ εις την φυλακήν όλην
της την κακίαν. Ηγάπησε τον υιόν της
μόλις τον είδε, και ο βασιλόπαις έμεγά-
λωσεν υπό την μητρικήν της έπιβλεψιν,
και έγινεν ώραιός και ένάρετος.

Περί του θεού Σάρ ουδείς λόγος έγινε
πλέον. Ο Μοϋ βέβαια δέν έτόλμησε
να επανέλθῃ ποτέ εις τον κρατήρα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Το κοκκινωπό λιρί,
σάν βασιλική κορώνη
ή φωνή του ή λυγρή
καλοκαίρι και χειμῶνα
νύκτα-μέρα και πουνό!

Τα χρυσόπλουμα πτερά του,
ή δρεπανωτή ούρά του—
Και—ας άφήσωμε τα κάλλη.—
το ξυπνό του το κεφάλι...
έκαμαν τον πετεινό!

Βασιλειά του όρνιθαριού
κι' ώρολόγι του χωριού,
σάν φωνάζῃ: Κικί-ρίκο!
Εύπνα, εύπνα! σήκω, σήκω!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία υπό ΑΙΜΕ GIRON]

(Συνέχεια· ίδε σελ. 385.)

Και τα δάκρυα, τα όποια τόσην ώραν
συνεκράτει γενναίως μεταξύ των βλεφά-
ρων, ήρχισαν να ρέουν. Εϋτυχώς είχε
στρέψῃ πλέον τα νῶτα, διά να φυλάξῃ
την έπιστολήν, και ο άσθενής γέρων δέν
τα είδε.

Όταν επέστρεψε πλησίον του, ο κ.
Φραντζής είχε τα μάτια κλειστά. Ο ά-
σθενής έκοιμάτο, —ή τουλάχιστον προσε-
πάθει.

Έντοσούτω, ο δυστυχής γέρων έξησεν

« Καλή σας Λαμπρή! » (Σελ. 395, στήλ. γ').

όλοκληρον τον χειμῶνα, όλιγώτερον εις
την πολυθρόναν του, περισσότερο εις το
κρεβάτι του, πονῶν, έγκαρτερῶν και σβύ-
νων όλονέν. Χωρίς την μικράν του φίλην,
χωρίς την καλήν του νοσοκόμον, τί θα
έγίνετο; Ποίος θα τον παρηγόρει; Ποίος
θα τον διασκεδάζε; Και οι δύο, έν τῇ
άπομονώσει των, έν τῇ έρημίᾳ των, πα-
ρηγοροῦντο άμοιβαίως και έπερίμεναν
μαζί υπομονητικώς την άνοιξιν.

— Είσθε σάν τα γέριχα δένδρα, κύ-
ριε Φραντζή, έλεγεν ή Χρυσούλα, πλέ-
κουσα διά τον άσθενή της χονδρές μάλ-
λινες κάλτσες. Θα πρασινίσουνε μια χαρά
τόρα πού έρχεται ή άνοιξίς.

— Δέν λέγω όχι. Μόνον μου φαίνε-
ται, ότι άδικα παιδεύσαι από τώρα να
μου πλέκῃς κάλτσες για τον άλλον χει-
μῶνα—έχομε καιρό... Πήγαινε καλλι-
τερα να ρίξῃς λίγο κύμινο 'ετα περιστέ-

ρια. Ηλθαν... τα άκούω... δέν άκούς;

Μίαν αύγην, άντελήφθησαν κάλλιστα
ότι και ή άνοιξίς ήλθε. Χελιδῶν διέσχί-
σε το κηπάριον με ταχείαν πτήσιν και
με φαιδρόν κελάδημα, μετά το όποιον,
θα έλεγες, ως να άνέμενον αὐτό το σύν-
θημα, τα δένδρα έπέταξαν τους πρώτους
ροδίνους βλαστούς. Έπειτα οι βλαστοί
έσχίσθησαν, και τα νέα φύλλα, μικρά και
δυσδιάκριτα άκόμη, έκάλυψαν τους κλῶ-
νους ως μ' έλαφραν πρασίνην άκχνην.
Παρηλθον άκόμη όλίγαι ήμέραι, και,
περί το τέλος νυκτός χλιαράς, τα άνθη
έκτιναγθέντα από τους κάλυκας των,
έταλαντεύθησαν και άνέλκυψαν υπό τας

πρώτας άκτίνας του άνα-
τέλλοντος ήλίου. Θα έλεγέ-
τις ότι ήσαν σμήνη μελισ-
σῶν παντός χρώματος,
κρεμαμένων εις τας λε-
πτὰς και ευκίνητους άκρας
των μίσχων και των κλῶ-
ναρίων.

Το Πάσχα επανήλθεν,
όπως πάντοτε, και υπό τας
φαιδράς και έορτασίμους
συναυλίας των κωδῶνων,
φύλλα και άνθη έφαινότο
αναζωογονούμενα και ανα-
θάλλοντα. Μόνον ο κ.
Φραντζής δέν ήμπόρεσε να
σηκωθῇ. Η Χρυσούλα,
πλησίον του παραθύρου,
κρατούσα φλυζάνιον ζε-
στοῦ, το όποιον άνεκά-
τευε διά να λυώσῃ ή ζάχα-
ρις, δέν έπαυε να κυττά-
ζῃ προς τα έξω, με έκ-
φρασιν ζωηράν προσδοκίας
και ανυπομονησίας. Το πρό-
σωπόν της ήτο και αὐτό
ανθισμένον, όπως τα δέν-
δρα, — με την άνθησιν
της νεότητος.

Έξαφνα, φαιδρά αναφώ-
νησις έξήλθεν από τα ρόδινα χείλη της:
— Να ο Σιδέρης!

Και έπρεξε νάνοιξῃ την θύραν. Κατό-
πιν επανήλθε διά τα δῶση το ζεστον
εις τον άγαπητόν της άσθενή. Έν τῷ με-
ταξύ ο Σιδέρης είχεν εισέλθῃ και έστά-
θη εις το κατώφλιον του Κυκεῶνος.

Με το ένα χέρι έκρατούσε το καπέ-
λο του, με το άλλο ένα πρῶγμα.

— Έμβα, έμβα, παιδί μου.

— Καλή σας Λαμπρή, κύριε Φραν-
τζή, χρόνια πολλά! Σας φέρνω κάτι
πετροῦλες, από 'κεινες πού σας άρέσουν.
Πέντε μήνες τώρα τες κυνηγῶ, γιατί ή
Χρυσούλα, ξερέτε...

Άλλ' ή Χρυσούλα έκίνησε την κε-
φαλὴν και του έκλεισε το μάτι με τοιοῦ-
τον τρόπον, ώστε ο παλαίπαρος βουκό-
λος έταράχθη, τα έχασεν, έψέλλισε και
επί τέλους άπεστομώθη. Ο γέρων όρυ-

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΙ.

Είπε απόγευμα 'Οκτωβρίου. Τρεις συμμαθηταί, ο Μίρης, ο Μιμήκος και ο Μιμή, έπιστρέφουν από το Σχολείον, συνομιλούντες περί των νέων των διδασκάλων, των νέων των βιβλίων και των νέων των συμμαθητών. Σχολάζουν, βλέπετε, και σχολιάζουν...

Επῆραν τὸν παράλιον δρόμον, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος τῆς μικρᾶς των πόλεως. Γρήγορα ὅμως μετενόησαν, διότι τὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀπραξίαν, ἤρχισαν νὰ τοὺς ραντίζουν, ἡ δὲ θάλασσα νὰ φουσκῶνῃ τὰ κύματά τῆς ἀπειλητικᾶ.

Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ γίνεται ἀρκετὰ ραγδαία, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τρέχουν βιαστικοί, διὰ νὰ βραχούν ὀλιγώτερον. Δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὰ χειμωνιάτικα, καὶ κρυώνουν μὲ τὰ καλοκαιρινά, ὅσον δὲν θὰ ἐκρύωναν βέβαια τὸν 'Ιανουάριον, τυλιγμένοι μὲ τὰ ζεστά των ἐπανωφόρια. Πηγαίνουν μαζεμένοι, ζαρωμένοι. Ἀποτελοῦν οἰκτρὸν θέαμα πραγματικῶς, ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον...

— Ὅριστε 'Οκτώβριος! λέγει ὁ Μίρης. Δὲν τοὺς φάνει πού μ' ἐκατσάδιασε ὁ Δάσκαλος, γιατί τοῦ ἔβαλα σήμερα καὶ μί, παρὰ μᾶς κάνει τώρα καὶ αὐτά...

— Δὲν ἔχει μί καὶ κάμνει ἔτσι, εἶπεν ὁ Μιμήκος. Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μί; ἂν ἦτο 'Οκτώμβριος;

— Οὐ, ἀπαντᾷ σοβαρώτατος ὁ Μιμή. Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μί, θὰ μᾶς ἐπάγωνε σὰν τὸ Νοέμβριον καὶ τὸ Δεκέμβριον.

— Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως, ὅτι τότε δὲν θὰ με ἐκατσάδιαζεν ὁ Δάσκαλος!

— Μ' ἀλήθεια, ἐρωτᾷ ὁ Μιμήκος, πῶς τῶπαθες σύ, πού εἶσαι ὀρθογράφος, νὰ γράψῃς τὸν 'Οκτώμβριον μὲ μί;

— Τὸ ἤξευρα! ἀλλὰ ξέρεις τί ἔπαθα; Ἐκύτταξα γῆρας ἕνα καινούργιον πεντάδραχμον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, πού μού το ἔδωσεν ὁ πατέρας μου γιὰ βιβλία, καὶ εἶδα νὰ γράψῃ τὸν 'Οκτώμβριον μὲ μί. Ποῦ νὰ ὑποθέσω...

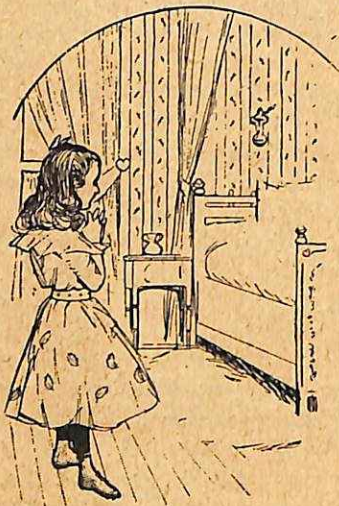
— Τὴν ἔπαθες! ἀνέκραξεν ὁ Μιμή. Δὲν εἶδες ἴσα-ἴσα τὴν δῆλωσιν τῆς Τραπεζῆς, πού λέγει ὅτι εἶνε ἀνόρθογραφία; — Ὅπως δὴποτε, συμπεραίνει ὁ Μιμή-

κος, καλὸν εἶνε νὰ ξεύρῃ κανεῖς, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα δὲν διδάσκουν ὀρθογραφία... παρὰ μόνον ὅταν ἀγοράζῃ κανεῖς μὲ αὐτὰ Γραμματικὴ καὶ Λεξικό.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΩΦΕΛΟΥΝ ...

Ὅλον τὸ καλοκαῖρι ἡ οἰκογένεια τῆς μικρᾶς Ἀννας τὸ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνδρον. Μόνον ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶχε μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, χάριν τῶν ὑποθέσεων του, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Ἀνναν μίαν ἐκπληξιν.

Τῆς ἀνεκαίνισε τὸ δωμάτιόν τῆς. Κρεβατάκι, τραπέζι, χαλάκι, ὅλα κατακαίνουργα καὶ κομψά.

Ὅταν ἡ Ἀννα ἐπέστρεψε καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, ἀνοίξε συγχρόνως καὶ τὸ στόμα τῆς ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν.

Ἀπὸ πίσω τῆς ὁ μπαμπᾶς, μειδιών, ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ, νὰκούσῃ τί θὰ εἰπῇ...

Ἡ Ἀννα, χωρὶς λέξιν, ἐπροχώρησε. τὰ ἐκύτταξεν ὅλα καλὰ καλὰ, καὶ ἔπειτα, ἐν ἐκστάσει:

— ὦ, τὴ χρυσὴ μου τὴν καμαρούλα! ἐφώναξε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας! πὸσο τὴν ὠφέλησαν αὐτὰ διακοπαί!!!

ΠΑΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ!

Ἡ Γιαγιά τοῦ Κωστάκη, ἡ ὁποία ἐπασχεν ἀπὸ ρευματισμούς, ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀπὸ τὰ Λουτρά, ἐντελῶς ἱατρευμένη. Πόσον εἶχεν ὑποφέρει ἡ καὶ μὲν ἡ γιαγιά! Εἰς τὸ σπῖτι, ὅλοι εἶνε καταχαρούμενοι, πού τὴν ἄφησαν οἱ κακοὶ καὶ νῦν ρευματισμοί.

Μόνον ὁ Κωστάκης δὲν φαίνεται καὶ πολὺ πολὺ ἐνθουσιασμένος.

— Πῶς; δὲν χαίρεσαι καὶ ἐσὺ πού ἔγινε καλὰ ἡ γιαγιά; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή του.

— Χαίρομαι, πῶς δὲν χαίρομαι;... ἀλλὰ... δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι χάνομε τώρα τὸ βαρόμετρόν μας;

— ; ; ;

— Βέβαια. Δὲν ξέρεις ὅτι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, προαισθάνονται καθε ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ; Δὲν ἄκουσες τὸ μπαμπᾶ νὰ λέγῃ, «τώρα μὲ τοὺς ρευματισμούς τῆς Γιαγιάς, ἔχομε 'στὸ σπῖτι τὸ τελειότερον βαρόμετρον;» Λοιπὸν;

— ! ! ! ! !

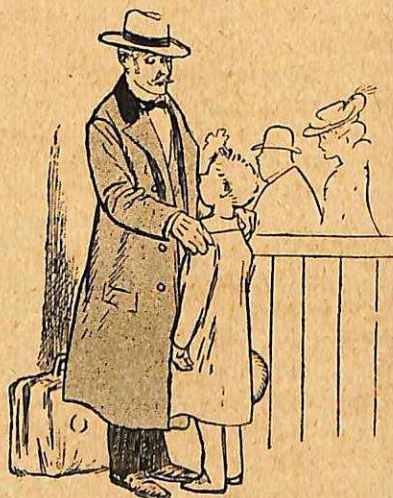
ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΣΤΟ ΜΠΑΜΠΑ

Ὁ κύριος Στεριάδης ἔλειπεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν ἡμέραν πού ἐπέστρεψεν, ὁ μικρὸς υἱὸς του, ὁ Τοτός, ἐπῆγε μὲ τὴν νταντᾶν εἰς τὸν Σταθμόν, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Ὁ Τοτός φαίνεται πολὺ χαρούμενος πού ξαναβλέπει τὸν πατέρα του. Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τῷ ἀνταποδίδει τὰ φιλήματα του, ἀλλὰ μένει σιωπηλὸς—ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Δὲν μιλεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Στεριάδης. Δὲν ξέρεις τί λέγουν, 'στὸν μπαμπά, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ ταξίδι;

— Ξέρω... ψιθυρίζει ὁ Τοτός

— Ἀφ' οὗ ξέρης λοιπὸν, πῆς το.

— Ἔτσι λέγουν: Μπαμπάκα μου, τί μου ἔφερες ἐμένα;

ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. — Ἀχ, πότε θὰ μεγαλώσω καὶ ἐγὼ σὰν τὸ μπαμπά!

Η ΜΑΜΑ. — Καὶ τί θὰ κάμῃς ἄμα μεγαλώσῃς;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. — Νά, ἄμα μεγαλώσω,

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΚΛΙΝΕΙ ΡΗΜΑΤΑ

Εἶμαι εὐχαριστημένος! εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὅταν ἐδόγηκε ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνη μάπα. — Εἶσαι χαριτωμένος, μικρὸ Φασουλάκη! εἶπαν τὰ δέλφια του. — Ἀ, τί μικρούτσικος πού εἶναι! εἶπε τὸ Φεγγάρι, πού τὸν ἐκύτταζε μ' ἕνα μάτι μισόκλειστο.

Ὅριστε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα ρῆμα! Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε. — Εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶσαι χαριτωμένος, εἶνε μικρούτσικος.

Μιά μέρα, ὁ κύριος Φασουλάκης ἀνοίξε τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ εἶπε: Ἐχω χρήματα; — Νοί, ναί, ἔχεις πολλὰ χρήματα, μπαμπά! εἶπεν ὁ μικρὸς Φασουλάκης. Καὶ ἐπειτα εἶπε τῆς μητέρας του: — ὦ, τί πολλὰ χρήματα πού ἔχει ὁ μπαμπᾶς!

Νά λοιπὸν καὶ ἄλλο ρῆμα: Ἐχω, ἔχεις, ἔχει.

Ὅταν λέγωμεν:

«Εἶμαι φρόνιμος, εἶσαι ἐπιμελής, ἡ Ἀννα εἶνε λαίμαργη, εἶμεθα εὐχαριστημένοι, εἶσθε κακοί, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά εἶνε καλοί,» τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα εἶμαι: Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε, εἶμεθα, εἶσθε, εἶνε.

Ὅταν λέγωμεν: «Ἐχω κεράσια, ἔχεις σταφύλια, ἔχει σινάχι, ἔχομεν σχολεῖον, ἔχετε βιβλία, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά ἔχουν σπῖτι,» τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα ἔχω: Ἐχω, ἔχεις, ἔχει, ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουν.

Ὁ Φασουλάκης ἔμεινεν ἐκπληκτος, ἅμα ἔμαθεν ὅτε καθε μέρα, χωρὶς νὰ το ξεύρῃ, 'στὴν ὁμιλίαν του, κλίνει αὐτὰ τὰ ρήματα, καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά:

Μελετῶ, μελετᾷς, μελετᾷ. Ὁ μελετήσω, ὁ μελετήσῃς, ὁ μελετήσῃ. Τρέχω, τρέχεις, τρέχει, τρέχομεν, τρέχετε, τρέχουν.

Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη!

— Περίεργο! λέγει ὁ Φασουλάκης: καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν ξέρω ἀκόμη νὰ κλίνω ρήματα!

— Νά που ξέρεις! ἀπαντᾷ ὁ κύρ Δάσκαλος. Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἂν ὁ κακὸς ποντικός σου ἔφαγε τὴν γραμματικὴν, δὲν σ' ἐμπόδιζε ὅμως καὶ νὰ κλίνῃς ρήματα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ὁ πηγαίνω 'στὸ Γραφεῖο, σὰν τὸ μπαμπᾶ, καὶ θὰ κερδίζω ἕνα σωρὸ χρήματα...

Η ΜΑΜΑ. — Καὶ τότε;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. — Ἐγὼ ξέρω...

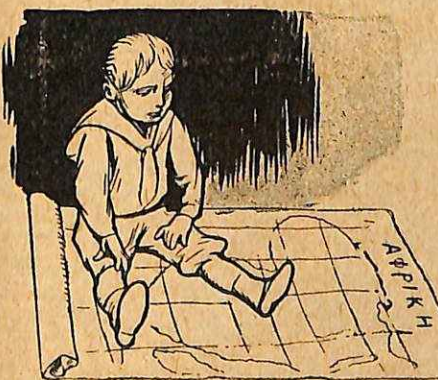
Η ΜΑΜΑ. — Γιὰ πῆς μού το!

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. — Νά, τότε ὁ μπαμπᾶς νὰ γο-ράσω ἐκεῖνον τὸν ὥραϊον Καραγιόζη, πού ἐβλεπα σήμερα 'ς ἕνα μαγαζί, 'στὴν ὁδὸν Ἐρμού.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΤΑΚΗΣ: — ὦ, θεέ μου! Ἀκουσα ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας ἐπρότεινε νὰ παραχωρηθῇ ἔδαφος εἰς τοὺς Μπόερς διὰ νὰ ἰδρύνουν νέον Κράτος. Ὅριστε μᾶς! Δὲν μᾶς ἐφθανε τὸ Τράνσβαλ, τὸ Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὁράγγης, καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα Κράτη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὰ παράξενα ὀνόματα, παρὰ θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ τὸ νέον Κράτος τῶν Μπόερς. Ὁ Θεὸς τὸ ξεῖρει καὶ τί παράξενο ὄνομα θὰ τοῦ βάλλουν... Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸ ξεγάσω εἰς τὰς ἐξετάσεις... Ἀχ! αὐτοὶ οἱ Ρόβερτς καὶ οἱ Κρούγερ! ἄχ! αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ Ἐξερευνηταί! τί μᾶς κάνουν! τί μᾶς κάνουν!... Εὐκολώτερον εἶνε πλούσιος νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, παρὰ μαθητῆς νὰ μάθῃ τὴν Γεωγραφίαν τῆς Ἀφρικῆς! Ἀμ' ἔτσι πού μᾶς τὴν κατήντησαν μὲ τοὺς πολέμους των καὶ μὲ τὰς ἐξερευνήσεις των!... Ἀχ! δὲν θὰ γίνω ποτὲ Ὑπουργός!

γὸς τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ νὰ καταργήσω τοὺς πολέμους; ἢ τοῦλάχιστον Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, διὰ νὰ καταργήσω... τὴν Γεωγραφίαν;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1901

Από σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου. — Οἱ ὅροι μένουں οἱ αὐτοί. — Τὰ δωδεκάσέλιδα
φυλλάδια. — Τὸ γραμματίον τοῦ Ξεσπαθώματος. — Τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

ΤΟ πρώτιστον καθήκον παντός καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶνε ἡ ἐγκαίρως προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς του. Πῶς καὶ πόσον ἀντιλαμβάνονται τὸ καθήκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς γεγονός : Δύο ἤδη μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καὶ πρὸ πάσης ἐκ μέρους μου προσκλήσεως ἢ ὑπομνήσεως, πολλοὶ ἐφά-

νησαν πρόθυμοι νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, συνοδύσαντες μάλιστα τὴν παραγγελίαν καὶ δι' ἐπιστολῶν κολακευτικωτάτων, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς μ' ἔκαμαν ὑπερήφανον ! Δὲν ἔχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἔκταθῶ, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ καθήκοντος τούτου καὶ προτρέπουσα εἰς ἐκπλήρωσίν του. Εἶμαι βεβαία, ὅτι οἱ φίλοι μου πολὺ περισσότερον θὰ φανοῦν πρόθυμοι τώρα, ὅτε ἐπὶ στή ὁ καιρὸς τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, καὶ δημοσιεύεται ἐπὶ τούτῳ ἡ σημερινὴ Πρόσκλησις.

Οὔτε ψηφοφορία φέτος, οὔτε τίποτε. Οἱ ὅροι μας μένουν οἱ αὐτοί, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Τὸ φύλλον ἑβδομαδιαῖον καὶ ὀκτασέλιδον (ὅταν δὲν θὰ εἶνε δωδεκάσέλιδον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος.) Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἐπτά (7) δραχμαὶ διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, ὀκτώ (8) φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ σταλοῦν πρὸς ὅλους, καὶ ἔπειτα... ἂ, ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ μόνον πρὸς ὅσους θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των. Διὰ τοὺς ἄλλους, τὸ φύλλον θὰ διακοπῇ ἀνεξαιρέτως. Εἶνε μέτρον γενικόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τίνος ἐφαρμόζω αὐστηρότατα, καὶ εἴπα ἄλλοτε διὰ ποίους λόγους.

Λοιπὸν : μαζί με τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, λαμβάνετε καὶ ἓν Δελτίον Ἑγγραφῆς. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰσθε συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1901, θὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίον τοῦτο καὶ θὰ μού το ἐπιστρέψετε μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Ὅδηγίαι περὶ ἀποστολῆς χρημάτων, βλέπετε ἐπὶ τοῦ Δελτίου. Ἐχετε καιρὸν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου 1901, (ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας διὰ τὸ Λαχεῖον,) δηλαδὴ ἐνάμισυ μῆνα. Εἶνε ἀρκετός, διὰ νὰ προφθάσουν καὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ μακρυνότερα μέρη. Θὰ σας παρακάλῃ μόνον νὰ μὴ ἀναμένετε ὅλοι τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ὅσοι ἔχετε τὰ χρήματα προχειρότερα, νὰ τα στείλετε ἀπὸ τώρα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μετὰ παραζαλίζει τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας. Ὅσον ἐνωρίτερα τόσον καλλίτερα.

Τὰς λεπτομερείας τοῦ νέου Λαχείου τῶν Δώρων, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1901, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Σήμερον σὰς λέγω μόνον, ὅτι εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν, μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ ἢ ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον. Κατεῖς ἄλλος.

Τώρα διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα. Εἶνε ἡ ἐποχὴ του, καὶ πρέπει νὰρχίσετε ἀπὸ τώρα, διότι μετὰ τὸ νέον ἔτος ἐγγράφονται εὐκολώτερα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί. Οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι : Διὰ κάθε νέον συνδρομητὴν, χαρίζω ὡς δῶρον εἰς τὸν ἐγγράφοντα αὐτὸν ἓν Γραμματίον ἀξίον 1 φράγκου, ἐξοφλούμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου—καὶ ἓν Εὔσημον διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα. Καὶ κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδω ἓν φύλλον δωδεκάσέλιδον ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασέλιδου. Τί ἄλλο θέλετε;

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἰ ἀνανεώσατε, ξεσπαθώσατε, φανήτε πρόθυμοι συνδρομηταί, ἀληθεῖς φίλοι. Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἐργων.

Σὰς ἀναμένω καὶ σας ἀσπάζομαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
τίτλος chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις
καθηγητοῦ Fauriel
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Λάρυγγος, τοῦ Λαιμοῦ, τῆς Ρινὸς καὶ τῶν ὠτῶν.
Ἵδρας ἐπισκέψεων : 10—12 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Μηχανικὸν ἐργοστάσιον
φανέλλων καὶ καταστέρων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Βιβλιοδετεῖον
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 180—182.

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (ὁδὸς Αἰόλου 123—125, Ἀθήναι.)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ
ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 15,60. 16,15.
18,75. 21,60. 24,40.
28,80. 56,15. 41,25. 48,65. 105,45.
280,90. 287,55. 305,40. 342,50. 349,50.